

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Tilbedelse

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments

Hvad betyder tilbedelse af Gud for jer og mig?

»Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem

og spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham.«

De tre vise mænd gjorde klogt i at forsøge at finde og tilbede Messias. For dem betød tilbedelse, at de faldt på knæ for ham og bragte ham gaver i form af guld og dyrebare, velduftende olier.

Hvad betyder tilbedelse af Gud for jer og mig?

Når vi tænker på tilbedelse, går vores tanker typisk til de måder, hvorpå vi udviser religiøs hengivenhed, både privat og ved kirkemøder. I mine overvejelser om tilbedelse af vor himmelske Fader og hans elskede Søn, vor Frelser, har jeg tænkt over fire begreber: For det første, de handlinger, der udgør vores tilbedelse; for det andet, de holdninger og følelser, der indgår i vores tilbedelse; for det tredje, eksklusiviteten i vores tilbedelse; og for det fjerde, behovet for at blive som de hellige væsener, vi tilbeder.

For det første, de handlinger, der udgør vores tilbedelse

En af de mest almindelige og vigtigste former for tilbedelse er at samles på et indviet sted for at udføre handlinger, der viser hengivenhed. Herren siger: »Og for at du mere fuldstændigt kan holde dig uplettet af verden, skal du tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et

upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially cel-

offer på min hellige dag. «Det er selvfølgelig vores primære motivation for at bygge kirkebygninger. Men om nødvendigt er et ikke-indviet sted nok, hvis vi kan indgyde det en eller anden grad af hellighed.

Det vigtigste er, hvad vi gør, når vi samles på Herrens dag. Vi klæder os selvfølgelig så pænt, vi kan, alt efter vores omstændigheder – ikke ekstravagant, men sømmeligt på en måde, der signalerer vores respekt og ærbødighed for Guddommen. Vores adfærd er ligeledes ærbødig og respektfuld. Vi tilbeder ved at bede; vi tilbeder ved at synge salmer (ikke bare lytte til dem, men synge med på salmerne); vi tilbeder ved at undervise og lære af hinanden. Jesus siger: »Husk, at på denne, Herrens dag, skal du bringe dine gaver [det vil sige »offergaver ... i form af tid, talenter eller midler, som gives for at tjene Gud og sine medmennesker.] og dine sakramenter som et offer til den Højeste, idet du bekender dine synder for dine brødre og for Herren.« Vi samles ikke for at underholde eller blive underholdt – som for eksempel af et band – men for at erindre ham og blive »mere fuldkomment undervist« i hans evangelium.

Ved den seneste generalkonference mindede ældste Patrick Kearon os om, at »vi [ikke blot] samles ... på sabbatten for at deltage i nadvermødet og så krydse det af vores liste. Vi kommer for at tilbede sammen. Der er en betydelig forskel på de to ting. Atdeltage betyder at være til stede. Men attilbeder bevidst at prise og elske Gud på en måde, der forvandler os!«

Når vi vier vores sabbat til Herren og hans formål, er det i sig selv tilbedelse. For nogle år siden spurgte den daværende ældste Russell M. Nelson: »Hvordan helliger vi sabbatsdagen? Da jeg var meget yngre, studerede jeg de arbejdslistes, andre havde lavet over det, de måtte, og det, de ikke måtte gøre på sabbatten. Det var først senere, at jeg ud fra skrifterne lærte, at min handle måde og min holdning på sabbatten var et tegn mellem mig og min himmelske Fader (se 2 Mos 31:13; Ez 20:12, 20). Med den forståelse havde jeg ikke længere brug for lister over, hvad jeg måtte og ikke måtte. Når jeg skulle træffe beslutning om, hvorvidt en aktivitet var passende på sabbatten eller ej, spurgte jeg blot mig selv: »Hvilket tegn ønsker jeg at vise Gud?«

Tilbedelse på Herrens dag kendetegnes ved et særligt fokus på Jesu Kristi store sonoffer. Vi fejrer på passende og særlig vis hans opstandelse

celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart,

i påsken, men også hver uge, når vi nyder nadversymbole på hans forsoning, deriblandt hans opstandelse. For de angrende er deltagelse i nadveren højdepunktet af deres tilbedelse på sabbatten.

Tilbedelse sammen som »Kristi legeme« har en unik kraft og unikke fordele, når vi underviser, tjener og opretholder hinanden. Interessant nok viste en nylig undersøgelse, at de, der anser deres åndelige liv for at være ethelt privat, anliggende, er mindre tilbøjelige til at prioritere åndelig vækst, at sige, at deres tro er meget vigtig, eller at afsætte regelmæssig tid til åndeligt samvær med Gud. Som et fællesskab af hellige styrker vi hinanden i tilbedelse og tro.

Dog må vi ikke glemme de daglige tilbedende handlinger, som vi engagerer os i individuelt og i hjemmet. Frelseren påmindrer os: »Dog skal dine løfter afgives i retfærdighed, på alle dage og på alle tidspunkter.« En søster bemærkede klogt: »Jeg kan ikke komme i tanke om en mere dybsindig måde at tilbede Gud på end at byde hans små velkommen i vores liv og tage os af dem og undervise dem i hans plan for dem.«

Alma og Amulek underviste de zoramitter, der var blevet udelukket af deres synagoger, i at tilbede Gud, ikke blot én gang om ugen, men altid og »hvor end I måtte være«. De talte om bøn som tilbedelse:

»I må udøse jeres sjæl [til Gud] i jeres kamre og på jeres skjulte steder og i jeres ødemark.

Ja, og når I ikke anråber Herren, lad da hjertet være fyldt, bestandig henvendt i bøn til ham.«

De talte også om at ransage skrifterne, bære vidnesbyrd om Kristus, udføre velgørende handlinger, yde tjeneste, modtage Helligånden og dagligt leve i taksigelse. Tænk over det udtryk: »Dagligt at leve i taksigelse.« Det er relevant for mit andet begreb:

De holdninger og følelser, der indgår i tilbedelse

At føle og udtrykke taknemmelighed over for Gud indgyder faktisk tilbedelsen en glædelig fornyelse, i modsætning til bare at se den som endnu en pligt.

Sand tilbedelse betyder at elske Gud og at overgive vores vilje til ham – den mest dyrebare gave, vi kan tilbyde. Da Jesus blev adspurg om, hvilket bud der var det største i loven, svarede han: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit

and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath

hjerter og af hele din sjæl og af hele dit sind. «Han kaldte også dette for det første bud.

Det var mønsteret for Jesu egen tilbedelse af Faderen. Hans liv og hans sonoffer var dedikeret til herliggørelse af Faderen. Vi mindes gribende Jesu hjerteskræende bøn under ufattelige lidelser og kvaler: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.« Men også hans underdanige: »Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«

Tilbedelse er at stræbe efter at følge dette fuldkomne eksempel. Vi opnår ikke fuldkommenhed på denne rejse fra den ene dag til den anden, men hvis vi hver dag »som offer bringer [ham] et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«, vil han igen døbe os med sin Ånd og fylde os med sin nåde.

For det tredje, eksklusiviteten i vores tilbedelse

I det første afsnit i Lære og Pagter udtaler Herren denne anklage over for verden:

»For de er afvejet fra mine ordinancer og har brudt min evigtvarende pagt;

de søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed.«

Det er godt for os at mindes eksemplet med de tre jødiske unge mænd, Hananja, Mishael og Azarja, der blev ført til Babylon som fanger, ikke længe efter Lehi og hans familie havde forladt Jerusalem. En babylonisk officer omdøbte dem til Shadrak, Meshak og Abed-Nego. Senere, da disse tre nægtede at tilbede en billedstøtte, som Nebukadnesar havde opstillet, befalede han, at de skulle kastes i en ovn med flammende ild, og han sagde: »Hvem er den gud, der så kan redde jer ud af min magt?«

I husker sikkert deres modige svar:

»Vores Gud, som vi dyrker, [kan] redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge.

Og selv om han ikke gør det, skal du vide ... at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den guldstøtte, du har opstillet.«

Ovnen var så varm, at de, der kastede dem ind i den, døde, men Shadrak, Meshak og Abed-Nego forblev uskadede. »Nebukadnesar sagde: »Lovet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og reddede sine tjene-

... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.”They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.”The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized

re, fordi de satte deres lid til ham og overtrådte kongens ordre; de ville hellere prisgive sig selv end dyrke og tilbede nogen anden gud end deres egen.«De stolede på, at Jahve ville udfri dem, men »selv om han ikke [gjorde]« – det vil sige, at selv hvis Gud i sin visdom ikke forhindrede deres død – ville de alligevel forblive tro mod ham.

Alt, hvad der prioriteres frem for tilbedelse af Faderen og Sønnen, bliver en afgud. De, der afviser Gud som sandhedens kilde eller fornægter ethvert ansvar over for ham, erstatter i realiteten Herren med sig selv som deres gud. Den, der sætter loyalitet over for et parti eller en sag højere end guddommelig vejledning, tilbeder en afgud. Selv de, der påstår at tilbede Gud, men ikke holder hans bud, vandrer på deres egen vej: »De henvender sig til mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig.«Genstanden for vores tilbedelse er helt eksklusivt »den eneste sande Gud, og ham, [han] har udsendt, Jesus Kristus«.

Og som det sidste, behovet for at efterligne Faderen og Sønnen

I sidste ende er den måde, vi lever på, måske den bedste og mest ægte form for tilbedelse. At vise vores hengivenhed betyder at efterligne Faderen og Sønnen – at udvikle deres egenskaber og karakter i os selv. Hvis efterligning, som man siger, er den mest oprigtige form for smiger, så kan vi med hensyn til Guddommen sige, at efterligning er den mest oprigtige form for agtelse. Dette indebærer en aktiv, vedvarende indsats fra vores side for at søge hellighed. Men at blive mere kristuslignende er også et naturligt resultat af vores tilbedelse. Ældste Kearons tidligere citerede vending om tilbedelse »på en måde, der forvandler os« er væsentlig. Sand tilbedelse er transformativ.

Dette er skønheden ved pagtsstien – tilbedelsens, kærlighedens og loyalitetens sti mod Gud. Vi træder ind på den sti gennem dåb, idet vi lover at påtage os Kristi navn og holde hans bud. Vi modtager Helligåndsgaven, budbringeren af Frelserens nåde, som forløser og renser os fra synd, når vi omvender os. Vi kan endda sige, at vi tilbeder ham ved at omvende os.

Derefter følger yderligere præstedømmeordinancer og pagter, der indgås i Herrens hus, som helliggør os yderligere. Templets ceremonier og ordinancer udgør en ophøjet form for tilbedelse.

Præsident Russell M. Nelson har understre-

that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and . . . worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

get, at »enhver mand og enhver kvinde, der deltag i præstedømmeordinancer, og som indgår og holder pagter med Gud, har direkte adgang til Guds kraft«. Den kraft er ikke kun en kraft, vi trækker på for at tjene og velsigne. Den er også den guddommelige kraft, der arbejder i os for at lutre og rense os. Når vi går på pagtsstien, »tilkendegives guddommelighedens [helliggørende] kraft« i os.

Må vi, som nefitterne og lamanitterne, falde »ned for Jesu fødder og tilb[ede] ham«. Må vi, som Jesus bød, »falde ned og tilbede Faderen i [Sønnens] navn«. Må vi modtage Helligånden og give Gud vores hjerte, ikke sætte nogen andre guder før ham og som Jesu Kristi disciple udvikle hans karaktertræk i os selv. Jeg vidner om, at når vi gør det, vil vi opleve glæden ved tilbedelse. I Jesu Kristi navn. Amen.